

Peter Mommers, Huub Giesbertz en Jean-Pierre Menten

Als A2-Stewards de 'ogen en oren' in de wijk

'Ik heb hier de tijd van mijn leven gehad'

Drieënhalf jaar liepen in de omgeving van A2 Maastricht voortdurend drie A2-Stewards rond. Ze waren het aanspreekpunt voor omwonenden en bezoekers. De stewards kregen hun baan via de A2-School, die werkzoekenden en leerlingen met een afstand tot de arbeidsmarkt aan werk hielp. Peter Mommers, Huub Giesbertz en Jean-Pierre Menten, alle drie Maastrichtenaars, kijken samen terug op hun werk als A2-Steward. 'Zo'n baan krijgen we nooit meer.'

'Weet je nog dat parlementsleden uit India hier langs kwamen? In die kleurrijke gewaden? Ik dacht even dat de carnavalsvereniging op bezoek kwam.' Zomaar een herinnering van Jean-Pierre aan zijn tijd als A2-Steward in Maastricht. Hij, Huub en Peter startten in mei 2012 en namen ruim drie jaar later afscheid. Huub wat eerder omdat hij een vergelijkbare baan kreeg bij de Buitenring Parkstad, Peter en Jean-Pierre helemaal aan het eind van hun contract. 'We hoopten stiekem dat we langer konden blijven, maar helaas.'

Te werk gesteld via de A2-School

Peter: 'Ik was toen ik begon als steward drie jaar werkloos. Ik had op mijn 54^e mijn baan verloren na een reorganisatie bij de ENCI, waar ik in de bedrijfsbeveiliging werkte. Toen ik hoorde over de

De A2-Stewards brengen veel tijd door op de uitkijktoren aan de Burgemeester Bauduinstraat. Daar geven ze uitleg aan belangstellenden, vaak in meerdere talen (2012).

Informatie geven, klachten oplossen, rondleidingen geven, verkeer regelen. En tijdelijk overblijfouder zijn; A2-Stewards zijn duizendpoten (2013).

A2-Stewards, heb ik me gemeld. Kandidaten moesten mondeling vaardig en stressbestendig zijn, en goed met mensen kunnen omgaan. Omdat ik daaraan voldoe en vlak bij het project in Amby woon, leek het me een mooie uitdaging.'

Huub: 'Dat vond ik ook. Ik was net mijn baan kwijt als jobcoach in het speciaal onderwijs. Ik was 55 en als je dan op normale banen solliciteert, ben je kansloos. Communicatie is me, na een leven in het jongerenwerk, op het lijf geschreven.'

Jean-Pierre: 'Ik had wel werk, in de groenvoorziening, en was verder actief op de klusafdeling in de Muziekgieterij (het podium voor popmuziek in Maastricht – red.). Daar hoorde ik dat de A2-School mensen zocht. Ik heb me aangemeld, aanvankelijk voor een baan als werkvoorbereider, maar A2-Steward zijn leek me veel leuker. Ik woon bovendien in Nazareth en ben een bekend gezicht in Wittevrouwenveld.'

Pionieren

Huub: 'We hebben onze functie deels zelf moeten uitvinden. Stewards waren in Nederland nieuw bij zo'n groot project. We moesten de ogen en oren in de wijk worden. Daarvoor liepen we, met oranje hesje en groene helm, de hele dag door de buurt, elk in een eigen gebied. We waren aanspreekbaar voor bewoners met vragen of klachten. Later zijn we ook rondleidingen gaan verzorgen en sprongen we zo nu en dan in als verkeersregelaar bij gevaarlijke verkeerssituaties.'

Van boeman tot vriend

Peter: 'Aanvankelijk werden we vooral benaderd als boemannen. Als het verlengstuk van die 'dikkoppen' op kantoor. We kregen de eerste tijd dan ook veel 'shit' over ons heen. Mensen die ons uitscholden vanwege de overlast. En sommigen hebben ook echt de volle laag gekregen. We lieten ze dan stoom afblazen, gaven rustig informatie over wat er precies gebeurde en hoe lang het zou duren en namen klachten en vragen mee naar het gezamenlijk team communicatie van het Projectbureau A2 Maastricht en Avenue2. Het team ging op zoek naar antwoorden en bekeek wat we aan klachten konden doen. Wij brachten de antwoorden vervolgens letterlijk terug bij de vragenstellers, op straat of thuis. Het ging dus om zowel het halen als brengen van informatie. Uitgangspunt was verder dat we open en eerlijk waren en nooit dingen beloofden die we niet konden waarmaken.'

Huub: 'Gaandeweg is de houding veranderd. Bewoners zagen dat we er vooral voor hen waren, om hen te helpen. Elke ochtend hoorden we van bouwer Avenue2 wat er die dag aan werkzaamheden zou gebeuren. Wij wisten van alle mensen die meewerkten aan A2 Maastricht waarschijnlijk het meest van de voortgang van het project.'

Jean-Pierre: 'Bij mij hielp het dat veel mensen in Wittevrouwenveld me kenden. Omwonenden zagen ook dat we zelfs de grootste criticaster uit de buurt altijd vriendelijk te woord stonden, zodanig dat er zelfs een lachje vanaf kon. Dat gaf vertrouwen.'

Goede herinneringen ophalen

Huub: 'Op een bepaald moment ging de oversteek bij de Voltastraat tijdelijk dicht. De kinderen van basisschool De Letterdoes konden in de pauze niet naar huis. Ik ben toen drie maanden overblijfvader geweest. Een service van A2 Maastricht. Geweldig vond ik dat. Ook voor de kinderen was het bijzonder. Normaal hebben ze overblijfmoeders, nu stond er een man.'

Peter: 'Ik denk onder meer aan de vele kopjes koffie die we kregen aangeboden van omwonenden. We hebben veel mensen goed kunnen helpen, ook door gewoon een luisterend oor te bieden. Bewoners vonden het, als ze vragen of klachten hadden, vaak moeilijk zelf actie te ondernemen. Wij spraken ze aan op straat en kregen het dan vanzelf te horen. Je merkte dat bewoners dat zeer waardeerden, zeker als we letterlijk terug kwamen met antwoorden op hun vragen. Ook van de projectdirectie en hoogwaardigheidsbekleders kregen we altijd veel erkenning en waardering. Al die ellende die we in het begin over ons heen kregen, weegt daar niet tegen op.'

Jean-Pierre: 'Ik had vooral op de uitkijktoren aan de Bauduinstraat de tijd van mijn leven. Daar waren geen klagers, alleen nieuwsgierige mensen. Ik heb daar in meerdere talen tekst en uitleg gegeven aan allerlei soorten mensen, van laaggeletterden tot hoogopgeleiden, uit binnen- en buitenland. Ik word nog steeds aangesproken over het project en vind het dan leuk er over te vertellen. Het wordt toch een kindje van je.'

Afscheid nemen

Peter: 'Dat vond ik best moeilijk. Zo'n afwisselende baan krijg ik nooit meer. En het is interessant zo'n omvangrijk project van dichtbij te volgen. Met al die groepen de tunnel in voor rondleidingen, ik vond het geweldig.'

Huub: 'We zaten inderdaad altijd als eerste in de rij. Voor mij voelde het ook alsof ik afscheid nam van een familie.'

Goed voor de conditie, A2-Steward zijn

Huub: 'Ook dat, ja. Ik heb elke dag wel ruim tien kilometer gelopen.'

Peter: 'En gefietst. Want vergeet niet dat het hele traject waaraan we werkten ruim zes kilometer lang is. Dat lukte niet met alleen maar lopen.'

Jean-Pierre, Peter en Huub hebben elk na hun baan als A2-Steward nieuw werk gevonden. Jean-Pierre werkt bij VDL-Nedcar in Born, Peter bij het Informatiecentrum Belvédère in Maastricht, Huub als steward bij de Buitenring Parkstad.